

O ANDĚLÍCH, ENERGÍCH A INTUICI Z JINÉHO KONCE.- Chrastítka a šidítka pro ty, kteří chtějí být klamáni

Karel Funk

BULVARIZACE A MATERIALIZACE ESOTERIKY

"SVĚT CHCE BÝT KLAMÁN, TEDY BUDIŽ KLAMÁN" - heslo řady tzv. duchovních akcí.

/Souhrnně o tomto tématu, s částečným využitím starších článků./

Šilháme někdy po jakémsi duchovnu, ale nevíme, proč nám nic takového nejde? Tak se na to teď podíváme pořádněji, ano? To by v tom byl čert..., a on tam taky většinou je. A sami si ho hýčkáme. A jsme u toho: Cíle svého pokroku si často stanovíme sebestředně a ne na základě poctivého sebepoznání, bolavého procítění svých nedostatků a touhy po pravdě, dobru a niterné kráse své bytosti, abychom to vše mohli radostně rozdávat dál. Místo toho si „pokrok“ jen plánujeme ze svého egocentrického zapouzdření, asi jako když uvažujeme o nákupu šperků či jiných zkrášlení svého půvabu a šarmu pro oslnění okolí. Mnozí se tak stávají jen manažery svého vývoje a pokroku, starají se o školení, metody, exkurze do úspěšných podniků (duchovních, podobně jako výrobních či obchodních), o techniky meditace, relaxace, nabíjení energiemi či vibracemi. U někoho to zpočátku je snad pochopitelné jako stádium vývoje, ale tuto fázi je nutné co nejdříve rozpoznat jako další hru našeho ega a opustit ji. Duchovno by pro nás nemělo být jen sedativem pro noblesní společnost. Pak se někteří z nás podobáme spíš mrtvole v plesových šatech.

Primární musí být naše touha po Bohu a láska a vděčnost k Bohu („milujeme, protože nejprve On miloval nás“ a protože je milováníhodný, protože je naším stvořitelem, trvalým udržovatelem a jedinou konečnou spásou), naše láska k dobru (pro dobro samo, tedy ne jako prostředek k osobní spáse), naše láska k pravdě (která je samospasitelná a osvobozuje), naše snaha o zvládnutí vztahových situací i svých zlovyků, snaha o sebepoznání. Pak snáze rozpoznáme

opravdovost od padělků, od reklamy na pokrok, na spásu, na nabíjení apod.

Jsou dnes v módě tři oblasti – viz titulek. Většinou se toho zmocní jen esoterický bulvár.

1. KOMUNIKACE S ANDĚLY?

Andělé neplní žádná přání, jen inspirují ke ctnostem, a jen k tomu účelu je můžeme tiše a se vší pokorou vzývat. Viděl jsem kdysi jakýsi pochybný jmenný seznam andělů použitelných k nejrůznějším účelům, asi jako prášky na spaní či proti bolesti hlavy. Často také zavádí na scestí i zjednodušená a troufalá představa, jako by „stáli ve frontě na naše zadání“, aby už už mohli plnit námi diktované úkoly (asi jako aportující pejsek). Zapomínáme, že si takové skutečnosti musíme pokorně zasloužit a to třeba i po mnoha a mnoha relativních neúspěších a prohrách - karmickém tříbení. Pokud se pokoušíme o jakési „osedlání“ si andělů ke svému prospěchu, mohou pak skutečně přijít, ale padlí andělé klamu a sobectví. I takoví totiž v duchovnu existují. Podstatný je postoj, že my chceme sloužit Bohu, nikoliv aby Bůh sloužil nám. Teprve pak můžeme být i příjemci péče božích bytostí. Pak se činíme na společném díle – tiše, bez halasu.

Z některých kruhů, hovořících o duchovnu, slyšíme lákavé tvrzení, že ten či onen "je napojen na vyšší dimenze, odkud čerpá informace", že „viděl Boha“, údajní senzibilové kdekomu říkají, kolik má kolem sebe natrvalo andělů, případně i které, jiný zas „komunikuje s anděly či se světelnou bytostí“.

Ale: Boha nelze vidět a s Anděly nelze komunikovat. A krom svého Anděla Strážce kolem sebeskutečné Anděly natrvalo nemáme. Kdyby vůbec věděli, co si to troufají tvrdit! Anděly nelze ani postřehovat (krom několika nejvyšších zasvěcenců v lidských dějinách). Takovýmto tvrzením dnes tak rozšířeného zmaterializovaného okultismu chybí pokora a devoce vůči duchovním úrovním. Jako lidé nedosahujeme ani k lemu jejich roucha.

Andělé jsou nepředstavitelně vysoké duchovní bytosti (i když v devítistupňové hierarchii stojící člověku nejbliže), části božího Těla, bez hříchu a bez karmy, které lze ve vší posvátnosti a tichu nitra některým jedincům snad zavnímat. Ti na to však nedělají kurzy. Nelze hovořit ani o zaslechnutí jejich posvátného šepotu, natož pak je polidšťovat údajnou vzájemnou „komunikací“. Jejich vliv není slovní, nýbrž inspirativní, avšak až po naší poctivé dlouhodobé přípravě. Anděly si nelze představovat jako jakési vyšší lidi, kteří jsou nám dobří k ukájení naší zvědavosti či k službám na cokoli. Pokud někteří halasí, že komunikují s anděly, pak je to jen projekce psychiky nebo jsou to odrazy různých neviditelných inteligencí,

kteřé vřak k andělské úrovni nedosahují. Mohou to být některé přírodní elementární bytosti nebo i padlí andělé, kteří jsou ochotnými služebníky právě naší sobecké zvědavosti, konzumování duchovna pro ošperkování vlastní osobnosti atd.

Anděly můžeme ve vří pokoře poprosit třeba takto:

Prosíme, pomáhejte nám vnímat a chápat duchovní Moudrost a Lásku. Toužíme chápat Vaše inspirace, Vaše niterné šepoty a rozumět Vařím impulsům, které zaznívají v hlubinách našeho srdce řečí našeho svědomí. Chceme dbát Vařích inspirací, varování a napomínání, které v nás vyvoláváte, neboť víme, že jste Bohem určeni k ochraně našeho karmického osudu. Bůh Vám dal za úkol střežit naši duři, aby nepodléhala řalbám a svodům. Pomáháte nám ke správnému myřlení a zharmonizování s bořím Řádem. Pomáháte tak, jak chce Bůh, ne tak, jak chceme my. Stojíte při nás, při naší denní práci, vnukáte nám správná předsevzetí a rozhodnutí, pomáháte nám rozlišit pravdu od lži a klamu. Vnukáte nám náklonnost ke ctnosti, učíte nás neziřtosti, pokoře, čistotě, pravdivosti, střídmosti, mírnosti, klidnomyslnosti a rozvaze. Pobádáte nás k píli, trpělivosti a nabádáte nás k zachování vnitřní i zevní harmonie. Učíte nás poznávat, překonávat a rozpouřtět pudové impulsy a nižří závislosti.

Prosíme Vás, opatřujte dál naši duři, pomáhejte nám zachovávat naše dobrá předsevzetí a rozhodnutí, která nám vnukáte.

Jako Maria – zemská Matka vystupuje o Letnicích k nebeským říším, přitahována Ohněm svaté Trojice, nechť i my s Vaří pomocí se učíme vystupovat ze svého smyslového bytí k bořskému požehnání a sestupovat s ním k naší denní práci.

Pomáhejte nám, abychom se mohli znovuzrodit ve vědomí, že jsme bořími dětmi. Nechť nikdy nezapomeneme na svůj bořský původ a bořské předurčení. Síly, které nám přináříte, musíme teprve rozvinout vlastní duchovní píli a sebevýchovu. Nechť se zhostíme slzí své jeřitnosti a náladvosti a očistěni ze své lidské malichernosti nabudeme čistoty srdce, pokory i vmachu ducha, zbaveného chtivých, sofistických a spekulativních myřlenek.

Inspirujte nás ke změně smyslu našeho života, k jeho prohloubení silami soucítění a lásky k Bohu ze vří myřli, ze všeho citu i vůle. Pomáhejte nám obstát ve zkouřkách života, rozlišovat potřebné od nepotřebného, spásné od zbytečného, trvalé od pomíjejícího.

Děkujeme Vám za Vaše stálé vedení, pomoc, posilu a prosíme Vás o Vaři další Lásku a posvěcování, abychom toho všeho byli hodni.

2. NABÍJENÍ ENERGIÍ?

Redukce duchovních světů, bytostí a hodnot na pouhý fyzikální pojem, že „vše je energie“ je zmaterializováním těch nejposvátnějších pojmů. Chybí zde totiž to nejpodstatnější: morální faktor. Za označením všeho za energie je nepřiznaná latentní snaha vymknout se právě z morálně spirituálních snah a odpovědnosti. Energie pro nás nemusí znamenat nic. Nic v nás nerozněcuje, nerozplameňuje, nezlepšuje. Je to mrtvý fyzikální pojem, ke kterému se nemusíme nijak vztahovat. Řekneme-li, že Bůh je energie, tak jsme Ho vyhodili ze svého vztahování, důvěry, lásky, víry v pomoc a v Milost...

Přivoním-li ke květině, čichám energii? Brr to je mi představa. To je na umření. Či alespoň na odumření niterného života.

Jak je pro leckoho lákavé nabít sebe či byt něčím. Jde ale o to čím a jak. Dáváme si domů různá nabíjeda, tzv. energetické obrázky, mandaly či další šidítka? Je-li pohnutkou chtění se nějak z něčeho bezpracně nabít, energeticky přiživit, nebereme věc za správný konec. Ba je to v důsledku kontraproduktivní. Setrváváme zase jen ve svém egocentrismu, ba zesilujeme si ho, a to vede následně ke ztrátě skutečné dlouhodobé energie. Hamtání a nabíjení se energií podle módních receptů je jen sobecké hračkaření. Můžeme sice cosi zacítit (a nebudeme nyní rozebírat, co je sugesce a co objektivní), je to však jen jako zamlsání si v cukrárně, ale bez placení. Jakousi domnělou energii kdesi podle doporučení uzmeme, ale stejně většinou nevíme, jak s tím naložit.

Pravé nabíjení předpokládá dlouhodobou, trpělivou, nesobeckou, Bohu oddanou a vůči okolí etickou práci na sobě. To jsou pak jiné energie, spíše již kvality a hodnoty, a ty nám vydrží déle. Nedají se tak bombasticky propagovat, ani k tomu neslouží žádná prodávaná dobíjeda či nabíjecí sedánky s někým. Kalkulace ve stylu, jakou barvou oděvu bychom měli u sebe cosi docílit, svědčí spíš o tom, že se nám nechce nastoupit na skutečnou cestu sebepoznání a práce na sobě, a tak si vypomáháme pochybnými berličkami.

Jistě, můžeme třeba na posvátných místech cosi krásného a silného zavnímat, ale spíše pro radost a okouzlení, že to tu je, že je to na světě i pro druhé, že to zmnožuje krásy a poklady světa, a můžeme k tomu přidat i svou lásku. Tím posvátnost místa zesilujeme, zatímco energeticky konzumní drancování módních esoterických turistů onu posilující a obrozující auru spíše plundruje. Předpokladem k nabíjení se čistší energií je

totiž niterná obroda. Ta pak sama uvolní místo k přijmu skutečné energie, ale pak už to ani takto spotřebitelsky nenazýváme.

Podle S. N. Lazareva je jakékoliv záměrné sebrání energie - z přírody, z vesmíru, ze slunce - jen neklamným důkazem, že člověk nemá dostatek vlastních sil a že ji musí odněkud doplňovat. To je počátek upírství. Takováto sobecká motivace způsobuje, že člověk energii s duchovností nespojuje, ale naopak se tím od duchovnosti vzdaluje. A naopak: když zakoušíme nezištnou lásku k Bohu, k vesmíru, získáme tím obrovské množství energie. Je třeba orientovat se na nejvyšší úroveň - na duchovnost, ušlechtilost, lásku. A nedělat to kvůli tomu, abychom získali energii, ale z lásky k pravdě, Bohu. To je prvotní, energie je jen druhotný výsledek. Abychom dostávali dost energie, musíme žít těmito pojmy. Jakmile o energii začneme uvažovat abstraktně a oddělujeme tento pojem od fenoménů jako čistota, duchovnost a etika, uvrháme tím svůj niterný život do pouhého živoření a naplňujeme energií v lepším případě jen naše fyzické tělo. Musíme vědět, že energie, již získáváme skrze nejvyšší postoje a city, léčí nejen tělo, ale osud a duši. Mechanický přístup a výlučná orientace na braní energie odněkud podle nejrůznějších návodů, vedou k deformaci jemných duchovních struktur. Uživatelský, spotřební přístup v jakékoli formě vede k degradaci a k odklonu od skutečného vývoje. I byt si můžeme nabít (chceme-li používat tyto poněkud zužující pojmy) jen tím, co zde sami aktivně a vědomě prožíváme.

Je nějaký předmět, umělecké dílo apod. tzv. „nabitý“? Pak to značí, že má jakousi energii – ale víme, co s ní? A známe její kvalitu, povahu a účinky? Nelze s tím dělat nic, leda se nechat ohromit a uznale vzdychat. Člověku je pro vývoj totiž zapotřebí kvalita. Nabítí energií o kvalitě neříká nic. Je to jiná kategorie. A naopak: rozpoznám v nějakém díle lásku či pravdivost? Oplodní to moji duši něčím nadějným, opravdovým, laskavým? Je výsledkem a důkazem opravdového zrání autora? Pokud ano, pak je to to pravé. Pak kašlu na „energii“, nezajímá mě. Všimněme si, že skuteční umělci se jakýmsi energetickým nabitím svých děl, jejich měřením virgulkou apod. nezabývají. Hodnota je jinde.

Z jiného úhlu: energii pociťujeme leda vlastním magnetismem (prolíná nás), ale jen takovou, která odpovídá našemu vnímacímu stupni, tedy našemu stávajícímu propracování. Může být silná nebo slabá, ale nikam nás neposouvá. Teprve opravdové zanícení nitra, vnímání kvality, pravdivosti idejí, skutečné krásy, rozhodnosti správného činu atd. nás přibližuje o stupínek výš k plnění plánu Prozřetelnosti.

Po různých vzdychacích reakcích na energii se Fráňa Drtikol zeptal: „A kde to máš?“ nebo „A co s tím dál? Kam ti to uteklo? K čemu ti to bylo?“ Pak se nám i ono „úžasně“ mnohdy rozpustí jako bublina. Prožitek to mohl být

reálný, ale je-li izolovaný od způsobu života, pak to byl jen „pamlsek“. Krom toho - magická síla ještě automaticky neznamená vždy kvalitu. Podobných prožitků mohou být tisíce a v různém zabarvení, ale jsou plodné pouze přijdou-li nám jako výsledek našeho sebevýchovného úsilí, které jsme soustavně pěstovali. Těch jedinců, kteří skutečně cosi kvalitního přinášejí a přenášejí svou auru je jen mizivé promile. Ti ale nehovoří o energiích. Je to jako v běžném životě: ten, kdo nechce pracovat, musí čekat na almužny od cizích, zatímco ten, kdo pracuje, obdrží za svou práci zaslouženě to, co nezbytně potřebuje, a nemusí se obracet na armádu spásy. Naopak sám snad ještě rozdává.

Pro někoho platí, že čím více hyne jeho vnitřní život v povrchnosti a lenivosti, tím lačněji těká jinde a marně se pokouší nahradit chybějící světlo svého niterného oltáře duchovními resp. energetickými padělkami. Mnozí z nás nesou zdravé učení, při kterém je samozřejmě nutné překonávat vlastní pohodlnost a další nečtnosti, a vyberou si podle svých choutek raději nějaký „zdroj energie“, ať už lidský, nebo nějaké nabíjedlo, doporučené bulvární komerční esoterikou, nebo iluzi komunikace s anděly.

3. INTUICE?

Výrazivo jako Nemám to povoleno, Je ode mne chtěno, Něco mi napovídá, že..., Dostal(a) jsem, že..., Intuice mi říká..., většinou svědčí o nepřiznaném předstírání vyšších schopností, snad jakéhosi napojení. Kdejakou obyčejnou povrchní pocitovou pohnutku či mlhavý instinkt napasují na cosi vyššího, duchovního, neomylného. Jenže dokud nejsme na stupni, abychom zcela jasným vědomím vnímali bytost, na kterou jsme napojeni (asi tak, jako když se v běžném světě s někým setkáme), tak je to jen sebeklam, pohodlnost opravdově myslet, poctivě se k něčemu dobírat. Opakem zduchovňování či produchovňování není materialismus, ale opět šalba, předstírající či imitující duchovno.

Skutečnou intuici jako nejvyšší stupeň vnímání, po splnění předpokladu vypěstování imaginativního a inspiračního zření, má jen hrstka zasvěcených. Není totiž zadarmo. Vyvíjí se dlouhodobým vědomým celolidským vývojem a jen za předpokladu přesného logického myšlení. Je zbystrěným myšlením, dotaženým k plné otevřenosti a dokonalosti. Pak při plné bdělosti nazíráme realitu jaká je. Je nejvyšším stupněm bdělosti, přímým nazírám, tedy opakem neurčité mlhavosti.

Pro nás je cennější prosit o vyšší vedení - Krista, Pannu Marii, Anděla Strážce... Vnímat s díky jejich náruč, ale žít a konat, přemýšlet, a i cit užívat v postoji bdělém.

Tím, co se často mylně a sebevědomě označuje jako intuice, docházíme spíš k rádobyduchovnímu kýči, rozněžňujeme si svůj často rozpatlaný lotos anahátu, ale nejdeme tím blíž k pravdě a vnitřní svobodě (láska anaháty má být bděle vedená moudrostí). Pak nám i dochází, že by bylo omylem myslet si, že kdejaká cesta (společenství, metoda, kurz atd.), i když mylná, laciná, je pro někoho jakousi "jeho cestičkou", kterou se dobírá k "té své pravdě". Není to tak. Mnoho z toho jsou cesty právě opačným směrem, do sítí iluzí a omylů, i kdyby stokrát skloňovaly ve všech pádech pojmy jako láska, mír, srdce, vibrace, přeprogramování, intuice apod. Z tohoto zmaterializovaného a zbulvarizovaného okultismu, byť by se tvářil mesiášsky, bude jednou obtížná cesta zpět na někdejší "startovací čáru".

Ani tady nezbyvá než vzít na ramena i kříž své nevědomosti, vědět o něm a s prosbou o vyšší vedení a důvěrou v ně putovat životem. A vědět, že ono vedení nás vede, až teprve když sami vykonáme maximum ze své mysli, ze svého cítění i vůle, touhy. Opět to jednoduché – Člověče přičiň se a Bůh ti pomůže. Je rozdíl mezi touhou a chtěním. Chtění je z egoismu, i kdyby se docílovalo jakýchsi duchovních schopností či stupňů. To vše se jednou zhroutlí, člověk se pak podobá brouku, který se vydrápal na nádhernou lesknoucí se trubku, a nahoře do ní spadne. Máme-li skutečnou touhu po Pravdě ať je jakákoliv, můžeme mít jistotu, že nás Bůh nenechá trvale žít v omylu.

Neexistují žádné praktiky či cvičení na obejití poctivého duchovního studia a opravdové, trpělivé, dlouhodobé práce na sebevýchově, i kdyby rychlé úspěchy a efekty či mimořádné prožitky a požitky slibovaly (a taky že slibují) stovky guruů, vůdců, metod, kurzů... A když už jsme v nějakém úhybu, pak záleží právě na naší touze po pravdě a Bohu, zda jsme na onen omyl upozorněni. Pak máme i zodpovědnost, abychom onu pravdu následovali, i kdyby se nám mělo rozsypat něco zatraceně příjemného, v čem jsme si hověli. Hověť si lze jen v některé formě egoismu. Naším základním motivem ale může být jen zlepšování se kvůli světu, ne kvůli osobnímu, byť duchovnímu prospěchu. To umožní, že nám odpadá jeden závoj za druhým, jedna šalba či iluze za druhou, a to je to krásné a úlevné na veškerém vývoji. I toto je tvůrčí práce, a pokud se k ní pevně rozhodneme a jdeme se vši svou bídou, ale i nadějí a vírou, pak si můžeme být jisti i vyšším vedením. Pak se nemusíme honit za anděly apod.

Žízňme a lačníme-li skutečně po Bohu, pak nám dává poklady v tichu, lásce a milosti. Anebo i když prozatím nedává, máme bezmeznou trpělivost a vytrvalost. Nabytí čistého svědomí je tím nejspolehlivějším zdrojem nabití.

Pak se nám touha cosi z někoho či něčeho zachytit pro své "nabití" vypaří jako pára nad hrncem. Prozřetelnost nám pak sama ve vhodný čas přivede do cesty ty, se kterými se máme setkat a kterým máme cosi předat či oni nám, ve společenství tvůrčí lásky, harmonie, přátelství a vzájemné podpory. Pak se nám postoj obrátí: My toužíme vysílat - moudře, v tichosti a bez lpění na výsledku - kvality tam, kde chybějí. (Dávání může někdy spočívat "jen" v umění naslouchat, sdílet, projevit vděk či radost...)

K hledání a nalézání pravdy stačí někomu jen málo vnějších zdrojů. Rozhodující je, aby poznané pravdy žák strávil a uplatňoval. Zde je nutná láska k ideálu, úcta k přijímanému a altruistické naladění. Pouhá zvědavost po pravdách neviditelného světa končí obvykle v bezbřehých a nespásných zajímavostech záhadologie a psychotroniky. Hledání se nesmí stát chorobným návykem. I malá nalézání pravdy spočívající v ryzosti, čistotě a autenticitě denního života, se kterými si dál v poklidu pracujeme, jsou pro náš vývoj významnější, než sebezajímavější experimentování s psychotronickými, okultními, záhadologickými fenomény. To bývá obvykle jen ze zvědavosti nižšího já, z touhy po mimořádných schopnostech, po výjimečnosti nebo i po moci. Překotná honba za novými a novými záhadami a jevy nižších oblastí neviditelného světa či energiemi udržuje člověka stále jen v jedné úrovni, srovnatelné s potravinářským ochutnávačem z povolání.

Goethe říká: „Co je platný kámen mudrců, když mu chybí mudrc?" Naskýtá se však opačná možnost - posvětit každou i sebejednodušší činnost, pokud se neprotiví mravnosti a účelnosti, tím, že ji konáme vědomě jako službu Bohu a tím jí dodáváme smyslu.

Dejme si příklad fungování karmy: Někdo potřebuje pro svůj další vývoj projít chudobou. Řekněme, že to „má v karmě“ (a připomeňme si, že karma není trest, ale jen vývojový výchovný prostředek, učení se nápravě, vyrovnání, zkušenost, a ta ovšem někdy bolí). Musí tedy poznat chudobu na vlastní kůži (spíš nitro), možná proto, že do ní kdysi někoho sám uvrhl, snad svou zlovůli, snad lhostejností tam, kde měl jednat; anebo chudobou pyšně pohrdal, i když mohl snadno pomoci, a podobně. Příkladů bychom asi každý našli dost. Projítí chudobou by ho tedy vývojově posunulo, cosi mu ujasnilo, poznal by ji zevnitř. Ba ulevilo by se mu i v podvědomí. Ale namísto projítí touto zkušeností chudoby narazí na svůdné sugestivní pozitivní myšlení (pozitivnost je zde jen dočasná), a hurá: kosmos je mi k dispozici, budu si denně představovat, jak jsem bohatý, a to by v tom byl čert, abych nezbohatnul. A ten čert v tom bude a on zbohatne. Jenže zkušenost chudoby v jeho osudu čeká. Byla jen na nějakou dobu odsunuta. Do nasměrování jeho osudu Prozřetelností se vmísily svody snadného

úspěchu. Často nerozpoznáváme své křižovatky. Vytčenému běhu života se skutečně dá někdy vymknout. Ne však natrvalo. Jednou karma udeří s tím větší silou. A platí se i s úroky, které mezi tím mohly naskočit dalším nezodpovědným životem. Zapřáhli jsme si neviditelné síly do svých záměrů, namísto abychom sami byli Bohu k dispozici pro jeho záměry. Udělali jsme si z univerza samoobsluhu (všimněte si, že tyto směry se často vyhýbají slovu Bůh či Prozřetelnost a nahrazují ho spíš fyzikálními pojmy kosmos, vesmír, universum apod., ty patrně nevyžadují takovou úctu, pokoru a oddanost). Namísto snahy zasloužit si cokoliv kvalitou celého života, tedy namísto abychom si k úspěchu ve kterékoliv oblasti sami poctivě vytvořili schody, snažíme se cílenou sugestivní hrou naší mentality dostat se k úspěchu zadními vrátky.

Bezmeznou víru můžeme a máme mít pouze v Boží řízení, ochranu, vedení, bezpečí.

Jistě, že můžeme čistě a pokorně prosit o ledacos, nebo si to i představovat: solidní hmotné zajištění, abychom mohli skromně, spořádaně a čistě žít a nakládat odpovědně s volným časem; vhodného partnera, abychom se s ním mohli vzájemně učit dobrotě vztahu atd. Nečinit to však s cílem vyvrát na potíže, abychom si jen užívali darů, třeba tak, jako si osvojujeme výhodnosti finančních vkladů, ale vždy jen s pokorou před Boží Vůlí, s touhou a odvahou pracovat trvale na své sebevýchově, a hlavně – vždy na závěr proseb zaujmout stanovisko: ***Ne však má, ale Tvá Vůle se staň, Bože. Z ruky Tvé, Pane, přijmu vše dobré i zlé, co mi náleží. I za to děkuji. Víím, že i bolest a nedostatek je školou, kterou mne vedeš k sobě, pokud to se mnou jinak nejde. Jen utrpení prohlubuje. Proto prosím, nemá-li být moje pokorné přání splněno a potíže odejmuta, dej mi sílu a pokoru nést svůj úděl, a jasnost ducha, abych pochopil, co mi nesnáze ukazuješ.***

Znal jsem stařenku, která celý život, podle zevních měřítek, strádala. Celý život byla ale šťastná. Neznala pojmy jako vibrace, energie, odblokovávání či pozitivní myšlení. Její tajemství bylo prostší: Za vše děkovala Bohu. I za ty nejhorší osudové rány. Ještě v osmdesáti letech kvetla její duše radostí i zájmem o okolí.